

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Spolek Šalamoun**, IČO: 63837714,
se sídlem Praha 4, U Mlýna 2232/23

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 4. 2023, č. j. MV-49204-3/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr vnitra (dále jen „ministr“) podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dál jen „správní řád“), zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. MV-37802-2/LG-2023. Uvedeným rozhodnutím žalovaný podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), odmítl žádost žalobce o

poskytnutí informací. Důvodem odmítnutí žádosti žalobce byl závěr žalovaného, že cílem žalobce bylo způsobit žalovanému, jako povinnému subjektu, nepřiměřenou zátěž.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění. Předně žalobce poukázal na skutečnost, že právo na informace je zaručené čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a jako takové požívá zvláštní ochrany. S ohledem na uvedené je tak třeba vykládat zákon č. 106/1999 Sb. ústavně komfortně. Existuje-li důvod pro neposkytnutí určitých informací v dokumentu, neopravňuje to povinný subjekt k znepřístupnění dokumentu jako celku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49). V případě neposkytnutí informace je nezbytné trvat na řádném zdůvodnění, proč nebyla požadovaná informace poskytnuta. Namítal, že povinný subjekt ani žalovaný neuvedli ničeho, proč neposkytli požadované informace ani částečně. Žalobce o tyto dokumenty žádal za velmi krátké období – leden 2023. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46.
3. Žalobce tvrdil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentují jakékoli konkrétní a podrobné úvahy, kterými se správní orgány při zjištění a výkladu konkrétního skutkového stavu řídily. V odůvodnění však musí být uvedeny konkrétní důvody vedoucí správní orgán k danému rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). I když je napadené rozhodnutí značně obsáhlé, tak je obsahově prázdné, neboť jen popisuje průběh řízení jiných žádostí o poskytnutí informací. Není zřejmé, z jakých skutkových okolností povinný subjekt vycházel a jakými konkrétními úvahami se při svém rozhodování řídil. Povinný subjekt nikterak neobjasnil svůj závěr, že žádost žalobce byla šikanózní, zneužívající práva na informace a vedoucí k paralýze povinného subjektu. Takový závěr nemá ani oporu ve spisovém materiálu. Povinný subjekt se spokojil pouze s obecným, neurčitým a ničím nepodloženým konstatováním, že v projednávaném případě existovala překážka, která bránila v poskytnutí všech požadovaných informací. Jestliže se správní orgány domnívaly, že jsou zde důvody pro odmítnutí žádosti, měly svůj závěr konkrétně doložit a přezkoumatelným způsobem odůvodnit (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21). Dle žalobce v odůvodnění zcela absentuje jakákoliv úvaha, proč došlo k odmítnutí žádosti žalobce.
4. Jako zcela nesprávnou a nezákonnou označil žalobce argumentaci žalovaného ohledně přezkumu postupu žalovaného ze strany veřejného ochránce práv, neboť podle § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je jediným orgánem příslušným k vedení přezkumného řízení Úřad pro ochranu osobních údajů.
5. Tvrzení žalovaného, že by měl být žalobce propojen s jinými, dříve neúspěšnými žadateli o poskytnutí obdobných informací, žalobce odmítl. Žalovaný neuvedl nic, z čeho takové propojení dovozoval, což ani nemohl, neboť žalobce s těmito osobami není nikterak propojen. Ostatní žadatelé požadovali informace nikoli totožné, ale značně obsáhlejší. Rovněž skutečnost, že o částečně stejné informace žádali ostatní žadatelé, není důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací.

6. Dále žalobce namítal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřipustně absentuje úvaha, zda odepření požadovaných informací není v rozporu s ústavním rozměrem práva na informace a nepředstavuje nepřipustně extenzivní interpretaci § 11a zákona č. 106/1999 Sb.
7. Argumentaci ohledně paralyzování činnosti povinného subjektu označil žalobce za účelovou. V případě, že by zpracování žádosti bylo časově, personálně či jinak náročné, nezakládá tato skutečnost sama o sobě důvod pro odmítnutí žádosti. V § 17 zákona č. 106/1999 Sb. je upraven institut úhrady nákladů ze strany žadatele, aplikovatelný na tyto případy. Správní orgány neodůvodnily, proč, pokud měly za to, že zpracování žádosti by bylo mimořádně náročné, nezvolily postup podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb. a nevyzvaly žalobce k úhradě nákladů. Současně je dle judikatury tuto náročnost nutno poměřovat s personálními, technickými a dalšími kapacitami povinného subjektu. Povinný subjekt má podle žalobce ohromné kapacity, tudíž nelze bez dalšího uvažovat o případné povinnosti žalobce nahradit náklady (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016-25).
8. Dále uvedl, že mu bylo odepřeno právo na informace, kterými musí ze zákona povinný subjekt disponovat a které jsou z povahy věci způsobilé k veřejné diskusi. Pokud povinný subjekt vyhodnotil, že v daném případě došlo ke střetu práva na informace s jiným právem, bylo na místě provést test proporcionality ve smyslu plenárního nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94. Dle názoru žalobce mohl povinný subjekt přistoupit k provedení testu veřejného zájmu v jeho modifikované podobě podle nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Absenci provedení testu proporcionality žalobce považoval za chybnou, neboť povinný subjekt nepřezkoumatelně vyhodnotil, že žádost žalobce neprošla při posuzování kritéria veřejného zájmu. Žalobce plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“ a informace existuje a je dostupná. Účelem vyžádání informace bylo přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Povinný subjekt nepřezkoumatelným způsobem při poměrování dvou základních práv vyhodnotil ve smyslu plenárního nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, že žádost v tomto testu proporcionality neobstála.
9. Žalobce žádal informace týkající se činnosti povinného subjektu, která je mu uložena ze zákona. Je zřejmé, že požadovanými informacemi subjekt musí disponovat i v písemné podobě, která nebrání povinnému subjektu informace poskytnout. Žalobce žádal předmětné informace za velmi krátké období – leden 2023, tudíž se nemůže jednat o jakékoli nadměrné zatěžování povinného subjektu, natož jeho paralyzování.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

10. Žalovaný měl předně za to, že žaloba je nedůvodná, neboť žalobce nebyl zkrácen na svých hmotných ani procesních právech a v rámci správního řízení nedošlo k porušení jeho práv, tudíž nebyly naplněny předpoklady § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
11. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dle žalovaného se v napadeném rozhodnutí ministr vypořádal s argumenty žalobce a dostatečným způsobem popsal a odůvodnil, proč žádost o poskytnutí informace hodnotil společně se žádostmi ostatních žadatelů, přičemž dospěl k závěru, že cílem žalobce bylo způsobit nepřiměřenou zátěž povinnému subjektu. Podle žalovaného bylo správné a zákonné na tento případ aplikovat § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999

Sb., neboť činnost žalobce v případné součinnosti s ostatními žadateli vůči povinnému subjektu lze podřadit pod pojem zneužití práva na informace. Tento názor podpořil i Úřad pro ochranu osobních údajů, který neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení (viz sdělení ze dne 14. 6. 2023, č. j. UOOU-02226/23-4).

12. V replice ze dne 13. 7. 2023 žalobce zdůraznil, že není povinen uvádět důvody své žádosti a povinný subjekt nemůže a nesmí jeho důvody zkoumat. Povinný subjekt musí rozhodnout výhradně na základě povahy požadované informace (viz stanoviska veřejného ochránce práv sp. zn. 3589/2006/VOP/KČ a sp. zn. 5137/2010/VOP/KČ). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, motivace žadatele k podání žádosti není pro posouzení věci podstatná. Skutečnost, zda byl žadatel při podání žádosti o informace veden pouhou zvědavostí, zda hodlal uplatňovat svá občanská práva, či zda byl veden obchodním nebo jiným zájmem, nehraje při posouzení roli.
13. Dle žalobce zneužití práva obecně nepožívá právní ochrany, jedná se však o prostředek *ultima ratio*, který lze uplatnit jako krajní prostředek, a proto musí být zneužití práva bez pochybností prokázáno odpovídajícími důkazy, přičemž nepostačí možnost (pravděpodobnost), že se jedná o zneužití práva. Za zneužití práva v oblasti zákona č. 106/1999 Sb. je obvykle považováno opakované podávání množství obdobných nebo obsahově totožných žádostí o informace, zneužití poskytnutých informací k následné dehonestaci nebo vydírání dotčené úřední osoby, zveřejnění poskytnutých informací s dehonestujícím komentářem, snaha o zahlcení povinného subjektu množstvím obdobných žádostí a o ochromení jeho běžného provozu. Žádný z těchto důvodů nebyl u žalobce zjištěn ani prokázán. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2011, č. j. 7 As 119/2011-33, ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 133/2011-43, a ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 111/2011-30.
14. Žalobce uzavřel, že výsledek přezkumného řízení vedeného z podnětu žalobce u Úřadu pro ochranu osobních údajů není pro rozhodnutí soudu rozhodný, neboť se jedná o mimoběžná řízení a zrušit rozhodnutí a nařídít poskytnutí informací může Úřad pro ochranu osobních údajů pouze v případě, že informace byly odepřeny nezákonně a dostupné informace o právním a skutkovém základu věci nevyvolávají pochybnosti.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobce na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

18. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
19. K tvrzení žalovaného, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, soud uvádí, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. náleží žalobní legitimace tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom pro účely žalobní legitimace postačuje tvrzené porušení, na jehož základě není možné zjevně a jednoznačně vyloučit, že by k zásahu do subjektivních práv žalobce dojít mohlo. Jde tedy o to, zda se již dle tvrzení žalobce v žalobě úkon (rozhodnutí) mohl negativně projevit v právní sféře žalobce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007-197, ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, a ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86). Žalobní legitimace je tak založena již tvrzením o zkrácení na právech. Takové tvrzení obsahem žaloby je, neboť žalobce namítá, že mu správní orgány v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. neposkytly jím požadované informace. Žalobci tak náleží žalobní legitimace.
20. Soud úvodem považuje za důležité zdůraznit, že v projednávaném případě byla žádost žalobce odmítnuta z důvodu uvedeného v § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Ustanovení § 11a bylo do zákona č. 106/1999 Sb. vneseno zákonem č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „novela“), s účinností od 1. 1. 2023. Důvodová zpráva k § 11a uvádí, že napravuje formální deficit informačního zákona a výslovně zavádí možnost odmítnutí žádosti pro dva typické případy zneužití práva na informace, přičemž bylo vycházeno z přístupu správní judikatury. Dále se z důvodové zprávy k novele podává, že *„Návrh z potencionálních případů zneužití práva na informace specifikuje dva nejtypičtější případy, a to podle dovoditelného účelu podané žádosti. (...) Návrh tedy není taxativní s tím, že by postihoval veškeré myslitelné případy zneužití práva na informace, ale „vybírá“ pouze dva typické a v praxi se nejčastěji vyskytující případy zneužití práva na informace. Potencionálně totiž nelze vyloučit ani jiné případy zneužití práva na informace (ty bude případně dále možné „postihovat“ jako tzv. faktické důvody a žadatele odmítat; srov. judikatura správních soudů) (...) Pokud jde o druhý z uvedených důvodů, tedy působení nepřiměřené zátěže povinnému subjektu, návrh výslovně stanoví, že za takovou situaci se považuje i podávání žádostí o informace většímu počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací. Tím se cílí na případy podávání žádostí, jejichž vyřízení samo o sobě (každé zvlášť) nepřiměřenou zátěž nepůsobí, ve svém souhrnu však ano, přičemž znakem takové situace je podávání takových žádostí více povinným subjektům, aniž by žádosti měly nějaký „jednotící prvek“. Cílem totiž není vyloučit ty žadatele, kteří sice podávají více žádostí, ty však mají společný účel, např. cílený zájem žadatele o určitou oblast, určitý společenský problém apod.“*
21. Z výše uvedeného vyplývá, že § 11a zákona č. 106/1999 Sb. představuje formální zakotvení ustálené judikatury, vztahující se k problematice zneužití práva na informace při podávání žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb. Jak je výslovně uvedeno v důvodové zprávě, dva nejčastější důvody uvedené v samotném § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 106/1999 Sb. nepředstavují taxativní, ale pouze příkladný výčet. Stávající judikaturu správních soudů, pak lze i nadále aplikovat pro případ zneužití práva na informace podle 11a zákona č. 106/1999 Sb.

22. Soud při posouzení předmětné žaloby tedy vyšel zejména z následně uvedených rozhodnutí správních soudů, která jsou dle soudu skutkově obdobná. V rozsudku ze dne 24. 6. 2022, č. j. 3 As 76/2020-73, se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 5 A 60/2016-94, podle kterého „není možné, aby Mgr. Š. obcházel své právo na poskytnutí informace podáváním opětovných žádostí prostřednictvím třetích osob (kromě žalobce podal identickou žádost o poskytnutí informace rovněž T. H.). Namísto toho měl využít možnosti soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu. Žalovaná musela bezdůvodně opakovaně řešit již jednou vyřízenou věc. Takovýto přístup dle názoru městského soudu jistě nebyl v souladu s účelem ústavně zakotveného práva na svobodný přístup k informacím“. S tímto souvisí i závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2022, č. j. 10 As 153/2020-43, podle kterého „Za zneužití práva na informace lze považovat i situaci, kdy byla opětovně podána neúspěšná žádost o informace (zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) prostřednictvím jiných osob“, přičemž Nejvyšší správní soud specifikoval, že důvody, pro které lze odeprít poskytnutí informací pro zneužití práva je nutné posuzovat individuálně, ve vztahu k posuzované věci. Dále uvedl, že se žalobce „snažil získat informace, o které dříve žádal a se svou žádostí neuspěl, skrze jiné, s ním spřízněné, osoby. To vyplývá z toho, že žádosti o informace stěžovatele a dále Mgr. B. byly fakticky shodné s žádostí o informace Mgr. Š. a byly podány ve stejný den. Tyto osoby byly také provázané. V tom je nutné shledat zneužití práva na informace“.
23. Soud se z logiky věci zabýval nejprve žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být podrobeno soudnímu přezkumu.
24. Soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že se ministr zcela ztotožnil s posouzením, které provedl povinný subjekt, tj. žalovaný, včetně závěru, že cílem žádosti žalobce bylo způsobit žalovanému nepřiměřenou zátěž ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. K uvedenému závěru správní orgány v projednávaném případě dospěly na základě podrobné rekapitulace korespondence mezi jednotlivými žadateli o informace (Odborová organizace Sluníčko, M. B., Ing. B., Ing. M., J. B., M. M., Spravedlnost – odborové sdružení, žalobce) a žalovaným, kterou provedl žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí. Z takto provedené rekapitulace správní orgány dovodily obsahovou podobnost jednotlivých žádostí žadatelů, kdy žadatelé za užití podobných formulací žádali o obdobné dokumenty. Zároveň správní orgány poukázaly na časovou návaznost jednotlivých žádostí. Vzhledem k obsahové podobnosti a časové souvislosti žádostí jednotlivých žadatelů dospěly správní orgány k závěru, že žádosti všech žadatelů jsou koordinované a sledují shodný cíl, a tedy že je nutno je posuzovat společně. Společným cílem je dle správních orgánů poskytnutí povinným subjektem dříve odmítnutých informací z důvodu zneužití práva na informace. Tyto žádosti dle správních orgánů nesledují získání požadovaných informací, ale obtěžování a šikanování žalovaného jako povinného subjektu a to jako reakce na postup žalovaného, který nevyslovil právní stanoviska ve znění, které požadovala Odborová organizace Sluníčko, případně nevyhověl jiným jejím požadavkům. Soud poznamenává, že skutková zjištění, konkrétně obdobnost žádosti žalobce a ostatních žadatelů a časovou souvislost, žalobce v podané žalobě nerozporoval. Žalobce pouze poukazoval na skutečnost, že žádosti ostatních žadatelů byly obsáhlejší, respektive že žalobce žádal o informace za krátké období. Tato tvrzení však ke zpochybnění závěrů správních orgánů o obdobnosti (nikoliv totožnosti) žádosti žalobce a ostatní žadatelů a časové souvislosti nepostačuje. Obsáhlost

žádosti a rovněž i delší časové období totiž nevylučuje, že v jádru všechny žádosti směřují k získání totožných informací.

25. Na základě shora uvedeného má soud za to, že z rozhodnutí správních orgánů zcela jednoznačně vyplývá, na základě jakých skutečností a jakou úvahou dospěly správní orgány k závěru, proč je nutno žádosti jednotlivých žadatelů posuzovat společně a proč měly správní orgány za to, že cílem těchto žádostí není získání požadovaných informací, nýbrž způsobit žalovanému nepřiměřenou zátěž, tj. šikanózní jednání, tedy že je v projednávaném případě dán důvod k odmítnutí žádosti podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Tvrzení správních orgánů mají oporu v žalovaném předloženém správním spisu. Soud zdůrazňuje, že součástí správního spisu jsou i veškeré podklady, na které prvostupňové rozhodnutí odkazuje. Zároveň z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný neshledal námitky žalobce důvodnými, přičemž žalobci sdělil, na základě jakých skutečností a jakou úvahou k tomuto závěru dospěl. Úvahu správních orgánů považuje soud za logickou a podloženou příslušnými podklady, tedy přezkoumatelnou. Soud rovněž považuje rozhodnutí správních orgánů za souladná s judikaturou správních soudů týkající se problematiky zneužití práva na informace (viz výše). Rozhodnutí správních orgánů tak v projednávaném případě dostalo požadavkům vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46.
26. Soud neshledal v postupu správních orgánů, které žalobci neposkytly informace ani částečně, pochybení. K uvedené námitce soud poukazuje na důvod, pro který byla žádost žalobce odmítnuta, a to že cílem žádosti žalobce bylo podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. způsobit žalovanému nepřiměřenou zátěž. Za situace, kdy je žádost odmítána z uvedeného důvodu, není dle soudu dán prostor pro úvahu správních orgánů, zda nebudou informace poskytnuty ani částečně. Takový postup by totiž byl popřením samotného důvodu, pro který je žádost odmítnuta, a činil by postup správních orgánů nelogickým (rozporným). Jinými slovy závěr, že cílem předmětné žádosti bylo způsobit žalovanému nepřiměřenou zátěž, se váže k žádosti jako k celku, a není tedy dán žádný důvod k úvahám o alespoň částečném vyhovění žádosti. Na uvedeném závěru nic nemění tvrzení žalobce, že žádal poskytnutí dokumentů za velmi krátké období. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49, neobstojí, a to s ohledem na skutkovou odlišnost jednotlivých případů. V případě projednávaném Nejvyšším správním soudem nebyla žádost odmítnuta z důvodu uvedeného v § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., nýbrž podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb.
27. Dle soudu nelze mít za nesprávný a rovněž ani nezákonný poukaz správních orgánů na přezkum, který provedl veřejný ochránce práv. Uvedený poukaz nebyl nosným důvodem rozhodnutí správních orgánů, pro který byla žádost žalobce odmítnuta. Tento poukaz byl ze strany správních orgánů učiněn pouze pro připomenutí, a tedy nad rámec uvedených argumentů a pro dokreslení. Na uvedení takového poukazu soud neshledal nic nesprávného nebo nezákonného. Výše uvedené nelze zpochybnit tvrzením žalobce, že příslušným orgánem k vedení přezkumného řízení je Úřad pro ochranu osobních údajů.
28. Tvrzení žalobce, že není s ostatními žadateli nikterak propojen, neshledal soud důvodným. Ze zjištění správních orgánů učiněných v projednávaném případě vyplývá, že žádost žalobce byla po obsahové stránce obdobná žádostem ostatních žadatelů, když byly žádány obdobné dokumenty a bylo využito podobné formulace. Zároveň správní orgány dospěly k závěru o časové souvislosti. Za situace, kdy bylo shledáno více obdobných znaků v žádostech jednotlivých žadatelů a žalobce, které byly navíc učiněny i v časové spojitosti, je tvrzení

žalobce nevěrohodné. Závěr správních orgánů totiž není založen na jednotlivosti, ale na souboru souvisejících zjištění, která jako celek tvrzení žalobce vyvracejí.

29. K tvrzení žalobce, že v případě, že by zpracování žádosti žalobce o poskytnutí informací bylo časově, personálně či jinak náročné, nezakládá tato skutečnost důvod pro odmítnutí žádosti, k čemuž žalobce rovněž poukázal na institut úhrady nákladů ze strany žadatele, soud uvádí, že se mýlí s podstatou projednávaného případu a důvodem, pro který byla žádost žalobce odmítnuta. Žádost žalobce nebyla odmítnuta z důvodu časové, personální či jiné náročnosti, nýbrž z důvodu, že ze strany žalobce dochází ke zneužití práva na informace, konkrétně pak, že cílem žádosti žalobce bylo podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. způsobit žalovanému nepřiměřenou zátěž. V případě, že je žádost o informace odmítnuta z důvodu zneužití práva, postrádá smysl zabývat se otázkou aplikace § 17 zákona č. 106/1999 Sb., neboť by to negovalo důvod odmítnutí žádosti. Protože soud považuje argumentaci žalobce ve věci úhrady nákladů za poskytnuté služby za mimoběžnou, blíže se jí nezabýval.
30. Pokud jde o tvrzení žalobce, podle kterého měl být ze strany správních orgánů proveden test proporcionality, pak soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2022, č. j. 3 As 76/2020-73, v němž je konstatováno, že *„jestliže bylo jednání žalobce identifikováno jako zneužití práva, nebyl zde prostor ani pro posouzení aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a ani k provedení testu proporcionality“*. S ohledem na závěry uvedené v citovaném rozsudku nelze dospět k jinému závěru, než že správní orgány nepochybily, když v projednávaném případě neprovedly test proporcionality. Jak soud uvedl výše, žádost žalobce byla odmítnuta právě z důvodu, že ze strany žalobce došlo k zneužití práva na informace. Zneužití práva právní ochrany nepoživá.
31. K tvrzení žalobce, že v projednávaném případě plnil roli *„společenského hlídacího psa“*, soud uvádí, že žalobce v podané žalobě nikterak blíže neobjasnil účel, pro který žádal o poskytnutí požadované informace a ani tento účel nikterak nedoložil. Žalobce pouze odkazoval na skutečnost, že žádal o informace, které se týkají činnosti povinného subjektu, které jsou mu uloženy ze zákona, že těmito informacemi musel žalovaný disponovat a že o informace žádal za velmi krátké období. Z uvedených tvrzení a rovněž ani z okolností projednávaného případu (zejména obecnost podané žádosti) není nikterak zřejmé, jak žalobce hodlal s požadovanými informacemi naložit, respektive jak tyto informace měly přispět ke kvalifikované veřejné diskusi. Obecně pak postavení *„společenského hlídacího psa“* samo o sobě nevylučuje, že i ze strany takového subjektu může dojít ke zneužití práva na informace.
32. K námitkám žalobce uplatněným v replice ze dne 13. 7. 2023 soud uvádí, že se jimi nemohl blíže zabývat, neboť byly uplatněny po lhůtě stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. prosince 2023

Milan Tauber
předseda senátu